

(א) [נִלְקַמְן פִּתְּיָהּ, צ] [נִעְלִי פִּדְיָהּ, א] [נִלְקַמְן פִּדְיָהּ, ב] [נִלְקַמְן פִּתְּיָהּ, ג] [נִלְקַמְן פִּדְיָהּ, ד] [נִלְקַמְן פִּתְּיָהּ, ה] [נִלְקַמְן פִּדְיָהּ, ו] [נִלְקַמְן פִּתְּיָהּ, ז] [נִלְקַמְן פִּדְיָהּ, ח] [נִלְקַמְן פִּתְּיָהּ, ט] [נִלְקַמְן פִּדְיָהּ, י] [נִלְקַמְן פִּתְּיָהּ, יא] [נִלְקַמְן פִּדְיָהּ, יב]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה צור וכו' דמופלג ארבעי' הוי: (ב) ד"ה אלא בסמוכה וכו' אלא בהמשכה כדמתן: (ג) תוס' ד"ה שני וכו' ואיטו רגיל במצוי זה ולכן:

גליון הש"ם

גמ' א"ל אביי לר"י הא דר"י דשמואל חזיא. לעיל דף ז ע"א יבמות דף יח ע"א כמותות דף יב ע"ב:

צור שצין שפי חצירות. הפרודות זו מזו ומפסיק ביניהן כעין מצוי קטן ואין דיורין פתוחין לו והצור באותו הפסק מופלגת מכותל זה ארבעה כו'. דאי לאו הכי ^(א) דמופלג הוי תשמישו נגמח והוי כמו שהצור חליה בחצר זו וחליה בחצר זו שרשות שניהן שולטת בה ותנן במתני' ^(ב)

צור שצין שתי חצירות אין ממלאין הימנה בשבת שזה אוסר על זה עד שיערבו או עד שיעשו מחילה תליה בצור כך השיב ר"י: זה מוציא וזו כל שהוא. מכתלו עד לצור וממלא דרך חלונו וכן זה דכיון דמופלגת ד' לא שלטי ביה לאסור זה על זה ומשום שיהא רשות לשניהן במצוי נמי ליכא שאין דיוריהן פתוחין לחצר ללאת ולכלא ברגל ואין תשמישתן צדק אלא דרך חויר. וצדין הוא דזין נמי לא ליבעי אלא משום היכר בעלמא שלא ישתמשו ברשות אחרת של שנים בלא עירוב משום הכי מתקני הכא פורתא ודכוותה אחרמר במסכת שבת בפרק הזורק ^(דף ק: p) ספינה רב הונא אמר מוציא הימנה וזו כל שהוא וממלא ומתקמין לה המס דלזיו אלא היכר בעלמא דלא ליימי לטלטולי מכרמלית אחרת לרה"י ויס לגבי מילוי ס"ל דלאו כרמלית היא אלא קרקעיתה אצל חוירא דמייא מקום פטור הוא דמייא כמאן דליתנהו דמזו: אפינו קניא. דלא מינכר כולי האי שרי: והא דרב יעודה. דבעי תיקון כל שהוא: דשמואל היא. משמואל רביה גמר לה דלריך תיקון קמא: דאי דרב. דהוה נמי רביה מיינה לא גמר לה דהא אין אדם אוסר על חצירו בתשמיש מופלג כזה שזריך לזרוק דלי בחויר ד' טפחים ואפינו

קניא לא לריך: **ודשמואל מהיכא**. מאיזו מימרא דשמואל סלקא דעתיה דאביי לתשמע דרב יהודה מדשמואל גמר לה. סלקא דעתך השמא דכי שמעה אביי להא דרב יהודה מילתא בחנפי נפשיה שמעה אמר רב יהודה צור שצין שתי חצירות מופלגת ארבעה מכאן ומכאן זה מוציא קנה כל שהוא וממלא וכו' ולא שמעה בהדיא הא דשמואל דאי עלה דהא דשמואל דזין כל שהוא שמעה אביי להא דרב יהודה מאי תיבעי לן דשמואל מהיכא הא הכא אשמעינן שמואל בהדיא דבעי תיקון: לריך סולס קבוע. ואי לא בני רה"ר אסרי עליה דרך חויר שאין גג זה ראוה לתשמישן אא"כ זורקין עליו שום דבר דסתם רה"ר איכא חפופי סמוך לכתלים ומתרחקים על כרחן: **דילמא בדרב פפא**. שתשמיש גמור הוא להן בכומתא וסודרא ^[פד:]: אלא מהא כו'. דאביי שמעה לדרב יהודה אמילתיה דשמואל והכי קאמר אביי הא דבעי רב יהודה קניא משמואל גמר לה דבעי תיקון ואחא לאשמעינן דשמואל רביה לאו וזו דוקא אמר דכיון דלא בעי וזו ד' דהא וזו כל שהוא אמר יליף רב יהודה מיינה דה"ה לקניא: **והרב מהיכא**. שמעינן דאין אדם אוסר על חצירו דרך חויר: אלא בסמוכה. שאין עליונה משוכה מכנגד התחתונה במשך הכותל ד' טפחים ואע"ג דגבוהה ממנה עשרה רב לטעמיה דאמר ^[פג:] לזה בשלשול ולזה בזריקה שניהן אסורין לתשמיש דשלשול וזריקה חשיב תשמיש אצל במופלגת מכנגדה ד' כיון דאין לתחתונה כאן אלא תשמיש מופלג במשך זהו חויר ולאו תשמיש הוא. לא מצינו לשון הפלגה בש"ס בגבוהה אלא ^(ט) במשכה כדתנן במתניתין ^[שס:] בד"א בסמוכה כו': שאני הכא דכיון דהוה. בזריקת חויר וזריקת גובה ושלשול ולזה בשלשול לחודיה שמשלשל דלי לים: **כלוה בפסח** ולזה בזריקה דמי. אצל גבי צור דשניהן שוין בהפלגה לעולם אימא לך דאסרי: וג' חורבות ביניהן. מחילות פרוצות זו לזו ואין בהן דיורין ואין להן בעלים אלא בני הבתים האלו ויש חלונות בבתים פתוחין לחורבה: זה משפטא. בחורבה הסמוכה לו דרך חלונות ע"י זריקה הואיל ואין לו בה תשמיש גמור בחול שאין לו בה פתח פתוח לה אלא חלון אין פיראת המחילה אוסרת ומותר להשתמש בכולה והוא אינו יכול להשתמש דרך חלון למרחוק אלא ע"י זריקה וחצירו הוא אוסר עליו ואע"פ שמשתמש בה בחול בזריקה חויר שאין לו עליו תשמיש אלא ע"י חויר אצל בסמוכה לחצרו לא ישתמש אפילו בזריקה הואיל ויש לחצרו ויש לשלשול סמוך לחלונו:

ביצד משתתפין פרק שמיני עירובין

פה.

בור שבין שתי חצירות מופלגת מכותל דה' בו'. פירש בקונטרס שיש בין שתי חצירות כעין מצוי קטן ואין דיורין פתוחין לו והצור באותו הפסק זה מוציא וזו כל שהוא עד לצור וממלא דרך חלונו וכן זה דכיון דמופלגת ד' לא שלטי ביה לאסור זה על זה ומשום שיהא רשות לשניהם במצוי נמי

ליכא שאין דיורין פתוחין לו ללאת ולכלא ברגל ואין משתמשין צו אלא דרך חויר וצדין הוא דאפילו וזו נמי לא ניבעי אלא משום היכר בעלמא שלא ישתמשו ברשות אחרת של שנים בלא עירוב מש"ה מתקני הכא פורתא ולרב לא לריך שום תיקון דאין אדם אוסר על חצירו דרך חויר ורש"י הקשה בעמזו בסמוך דגבי שני בתים ושלש חורבות ביניהם דלמלעני אסור ומוקי להו דקיימי כי חלוצא דכי היכי דלמלעני בכולו אסור לשניהם משום שכל אחד משתמש בד' הסמוכים לו בלא חויר הכי נמי יאסרו זה על זה מצוי קטן דכיון דכל אחד יכול להשתמש בארבעה הסמוכים לו וכיון שהמצוי אסור היאך יכול לשלשל ולמלאות מן הצור לחצר דרך חויר המצוי האסור ותימן דלא דמי דלזיו חורבה משתמשין בה נמי בסמוך אצל הכא במצוי ליכא שום תשמיש אלא מילוי והוא ע"י הפלגת חויר ד' ור"י מפרש כגון שזה הצור מושך כל חורך החצירות ומפסיק בין ד' הסמוכים לחצר זו לארבעה הסמוכים לחצר אחרת דחשיב כל חד רשותא לנפשיה אי נמי אור"י כגון שאותו הפסק שצין שתי החצירות שהצור עומד שם אינו רה"י אלא רה"ר או כרמלית ומחילות הצור גבוהים עשרה דשמשמלאים מן הצור לחצר מצויין דרך מלמעלה מי' דהוי מקום פטור כדאמרין בשמעמין בשני בתים משני ידי רשות הרבים דמותר לזרוק מזה לזה: **דילמא בדרב פפא**. בכומתא וסודרא מעיקרא סלקא דעמיה דאייבי במשאות כבדים דאותן אין רגילין להתקרב לכתלים דמשתמשין בגג ע"י זריקה כגון אותם שמפסילין משאות במקלות על כתפיהם וכשרוצים לכתף מכתפים על הגג ויש הפסק ד' מן החויר ולגג ומשני בכומתא וסודרא שהוא דבר קל ורגילין להתקרב לכותל ולא הוי דרך חויר:

שני בתים ושלש חורבות ביניהם. פירש בקונטרס שאין לחורבות בעלים אלא בני הבתים האלה משמע דסבר דאם יש להם בעלים דלזרקין אותן הבעלים על בני הבתים אע"ג דאינם אסריין את החצר ואת המצוי שפתוחין להם דקי"ל כרבי יהודה דבית התבן אינו אוסר ובפירקין ^(ו) נמי פסקינן כר"ש דאמר דירה בלא בעלים לא שמה דירה מכל מקום בתוכה מיהא אסור לטלטל ובסוף הדר ^(נשל) ע"ד. פירש כן בהדיא גבי דילמא אחי לאפוקי מאני דבתים לחורבה פירש והרי רשות אחרת היא שיש לה בעלים ובמצוי לא נשתתפה שאינה אוסרת כדמציא לעיל ^(ז) אינה אוסרת אלא מקום דירה בלבד דהיינו מקום פיתא או מקום לינה והא דשרינן הכא להשתמש בסמוך לו אע"ג שיש לחצירו כמו כן חלק בה אינו אוסר על זה כיון שגם לזה יש חלק בה דשניהם שותפים בשלשתן ואינם אסריין זה על זה את הסמוכים כיון דהוי לזה תשמישו נגמח ולחצירו בקשה ובשתי גוזזטראות דסוף פרקין עשו לתחתונה סילקו נפשיהו מעליונה ואין אסריין את העליונה אף על פי שעשו אותה בשותפות ויש להם חלק בה ואין נראה לר"י לעשות דירה בלא בעלים דירה לחצאין לאסור לטלטל בתוכו ואור"י דהא דאמרין בסוף הדר דילמא אחי לאפוקי מאני דבתים לחורבה מיירי בחורבה הפתוחה לבית ומיירי שאותו בית פתוח לחד אחר ואינו רגיל במצוי ^(ח) ולכן אין המצוי יגתר בלחי וקורה משום בית אלא משום חורבה ומיירי שפיר הכא בחורבות שיש להם בעלים וכיון דלא דיירי בהו לא אסרי: לימא

שזרק דרך חויר שלו בפירצה עד תוך חורבה זו אינו אוסר על חצרו דרך חויר שאין לו עליו תשמיש אלא ע"י חויר אצל בסמוכה לחצרו לא ישתמש אפילו בזריקה הואיל ויש לחצרו ויש לשלשול סמוך לחלונו: ואמלעני

עין משפט ונר מצוה

מזו א מיי' פ"ג מהל' עירובין הלכה כג טו"ע א"ח ס' שעו סעיף ג:

יז ב מיי' שם הלכה ז טו"ע שם סעיף ג:

רבינו חננאל

בור (שאין) [שבין] שתי חצירות, מופלג מכותל זה בארבעה ומכותל זה בארבעה, והבור באמצע הסימטא. זה מוציא וזו כל שהוא וממלא וזה מוציא וזו כל שהוא וממלא. ורב יהוד' דידיה אמר אפי' קניא, דיי לו. אמר אביי הא דרב יהוד' דשמואל היא, דאי דרב הא אמר רב אין אדם אוסר על חבירו דרך חויר ואפי' קניא לא צריך. ודייק מיהא דאמר שמואל היא, זה מוציא וזו כל שהו וממלא. טעמא דאפי' וזו הא לא אפי' וזו אסור למלאות. מאי טעמא חבירו שיש לו רשות באויר האי סמטא אוסר עליו, ש"מ אדם אוסר על חבירו דרך חויר. ודייקינן לרב מיהא דאמר שתי חצירות ושלש חורבות ביניהן, זה משתמש (לו) בסמוך לו על ידי זריקה וזה משתמש בסמוך לו על ידי זריקה,